

PETRES KATALIN

Hála

Ajándék a hang, a szó,
a sóhaj, a gondolat,
a mindig felkelő nap.
Ajándék a fáradtság,
a kétségbeesett kudarc,
az abból feltámadó harc.
Ajándék a teremtés,
a jóra törekvő akarat,
úgy is, ha szándék marad.
Ajándék az alkotás,
folyton bizsergő képesség,
édes kényszer, örök remény.
Ajándék, hogy adhatok,
ajándék, hogy kaphatok,
ajándék, hogy írhatok,
ajándék, ha olvasod.

Nincs fönt más...

Nemes hangon sírt fel a Remény:
Isten fia érkezett közénk.
Nem fényes, pompás kísérettel.
Családjá meghitt, szent körében

Fogadta szegény pásztorokat.
Örvendtek együtt a csodának,
Nem bőségtől roskadt az asztal,
Termény éteknek azért akadt.

Mária mosolya ragyogott,
Áldott Jövendőt ringatott,
S mellettük József virrasztott.

Szent éj – szentély

Azon az éjszakán
Nemes hang tört csendet.
Gyermek sírt fel Reményt.
Angyalszárnyak puhán
Libbentették felénk
Hitünk örök fényét.
Azon az éjszakán
Jászol lett az oltár.

Csapda

kong lépteitől a kihalt utca
mintha itt valaha járt volna
éltető elemért kapkodva
összeszűkül rossz gyomra
tétován kutat a távolba
fülel zavartan a morajra
az óriás sós víz csábítja
menne futna szaladna
kong lépteitől a kihalt utca
mindig visszajut ugyanoda

Magyar haiku

Múltunk romjain
egyensúlyoz Jelenünk:
Jövőnk álmai.

Irodalmi ajánló oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/irodalmi.reklam/>